

ručí, ač tvrdil započtení své vzájemné pohledávky, kterou prý žalovaná podstata svým správcem uznala. O jinou otázku nejde. Poněvadž předpis § 7 (2) cit. nařízení jest rázu donucovacího, měl prvý soudce žalobu pro nepřipustnost pořadu práva odmítnouti a, an tak neučinil, musil odvolací soud zrušiti napadený rozsudek i s předchozím řízením a žalobu odmítnouti pro zmatečnost podle § 477 čís. 6 c. ř. s. v zasedání neveřejném podle § 471 čís. 7 a 478 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávněnost. Stěžovatel se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež se shoduje s rozhodnutím nejvyššího soudu sb. čís. 1686, v němž již odůvodněn byl právní názor, že úpadkový soud rozhoduje nyní podle § 7 nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák. s vyloučením pořadu práva o všech otázkách, jichž řešení bylo dříve odkázáno do sporného řízení o žalobách podle § 66 a 86 zák. o společenstvech. K těmto otázkám však patří i otázka zde v úvahu přicházející, zda nárok na doplatek zanikl započtením nastavším podle tvrzení stěžovatele již dne 23. prosince 1926, kdežto výpočet příspěvků byl podán teprve dne 28. listopadu 1927. Proti výpočtu příspěvků mohl a měl stěžovatel podle § 6 cit. zák. čís. 105/18 podati připomínky a uplatňovati, že nárok na doplatek zanikl započtením, pokud se týče odporovati mu rekursu podle § 9 cit. zák. Není však přípustno odporovati žalobou, a to ani žalobou o plnění ani žalobou o určení, neboť zákon v tomto směru nerozeznává.

Čís. 9633.

Pozůstalostní věřitel není oprávněn k rekursu do usnesení pozůstalostního soudu, jímž byly prohlášeny za neplatné a za právně bezúčinné již na soud přijaté bezvýmínečné přihlášky zákonných dědiců.

(Rozh. ze dne 8. února 1930, R I 69/30.)

Pozůstalostní soud přijal usnesením ze dne 4. srpna 1927 na soud bezvýmínečné přihlášky dědiček k pozůstalosti ze zákona, jež podal jménem dědiček Dr. Eduard S. Kromě nich přihlásila se k pozůstalosti pozůstalá vdova ze zákona. Při roku ve smyslu § 125 nesp. říz. prohlásily dědičky ze zákona, že Dr. Eduarda S-a nikdy nezmocnily k podání bezvýmínečných dědických přihlášek, že mu plnou moc nepodepsaly, že tudíž bezvýmínečnou dědickou přihlášku jím podáním ze dne 12. dubna 1927 s dodatkem ze dne 4. května jménem jejich učiněnou neuznávají a že proto navrhují, by tato na soud přijatá bezvýmínečná dědická přihláška byla uznána za neplatnou a právně bezúčinnou. P o z ů s t a l o s t n í s o u d tomuto návrhu dědiček vyhověl. K rekursu pozůstalostní věřitelky banky Č. r e k u r s n í s o u d návrh dědiček ze zákona, by jejich

bezvýmínečně ze zákona podané a na soud přijaté dědické přihlášky byly uznány za neplatné a za právně bezúčinné odmítl. Co do oprávnění banky Č. k rekursu uvedl v d ů v o d e c h : O oprávnění banky Č. ke stížnosti nelze pochybovati. Banka uplatňuje proti zůstaviteli, pokud se týče proti jeho pozůstalosti směnečnou pohledávku. Přijetím bezvýmínečné dědické přihlášky na soud vstoupily dědičky v právní poměr nejen k zůstaviteli (k jeho pozůstalosti § 547 obč. zák.), nýbrž i ke všem jeho věřitelům, k těmto tak, že jim za jejich pohledávky ručí přes meze pozůstalostního jmění i svým vlastním jměním podle § 801 obč. zák. Nabyli tudíž věřitelé proti dědičkám práva na uspokojení svých pohledávek. Podle § 9 nesp. říz. jest ke stížnosti proti soudním opatřením ve věcech nesporných oprávněn, kdo se opatřením tím cítí stíženým, což předpokládá, by této osobě z tohoto opatření vzešla neb alespoň hrozila majetková nebo jiná újma na jeho zákonem chráněném právu. Jest zřejmé, že by odpadnutím bezvýmínečné dědické přihlášky, tudíž odpadnutím osobního ručení dědiček mohla býti jistota a úhrada pohledávky banky ohrožena, a jest tedy tím oprávnění banky opodstatněno a vykázáno.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs banky Č. do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

V pozůstalostním řízení o zůstavitelově pozůstalosti prohlásil pozůstalostní soud za neplatné a za právně bezúčinné dědické přihlášky zákonných dědiců, totiž zůstalé vdovy a zůstalé dcery, učiněné ze zákona bezvýmínečně a přijaté na soud, a uznal za platnou jen výmínečnou dědickou přihlášku zůstalé vdovy, ze závěti taktéž na soud přijatou. Usnesení toto napadla banka Č., která přihlásila k pozůstalosti směnečnou pohledávku a jest tedy její věřitelkou. Jest otázkou, zda byla stěžovatelka jako pozůstalostní věřitelka oprávněna k stížnosti. Rekursní soud odpověděl k této otázce kladně, leč nelze s ním souhlasiti. Práva věřitelů za pozůstalostního řízení upravují §§ 811, 812 a 815 obč. zák., žádný z nich však neposkytuje věřitelům mimo případ oddělení pozůstalostního jmění, které tu nebylo navrženo, vliv na pozůstalostní řízení a nečiní je jeho účastníky. Potřebné ochrany svých práv mohou se věřitelé pozůstalosti domáhati jen pořadem práva. Nutno tudíž upříti bance Č. jako pozůstalostní věřitelce právo ke stížnosti do usnesení, jímž pozůstalostní soud rozhodl v pozůstalostním řízení o přihláškách dědiců.

Čís. 9634.

Byli-li v čase prodeje podílů nemovitosti někteří z prodatelů nezletilí a smlouva nebyla ohledně nich poručenským soudem schválena, nelze vyhověti žalobě kupitele o určení, že mu prodatelé prodali platně